

Panevėžio „Vilties“ progimnazija

URTĖ GIKNIŪTĖ 5b klasė

Pasaka

Kaip atsirado Puntuko akmuo

Konsultavo lietuvių kalbos mokytoja ekspertė Audronė Tichanavičienė
2017

Papasakosiu jums, ką vieną kartą pamačiau Anykščiuose, mažame Lietuvos miestelyje, kuriame gyvena mano gera draugė Viltė.

Sykį viešėjau pas Viltę Anykščiuose. Kaip visada, mes linksmi leidome laiką - žaidėme įvairiausių žaidimus, traukėme burtus, o nakčiai atėjus, nusprendėme nueiti prie Lajų tako. Tai tokia vieta, kur gali pasivaikščioti medžių viršūnėse. Viltės bendraklasiai pasakojo, kad ten sutemus vyksta keistų dalykų.

Buvo smalsu. Beeinant jau iš toli buvo matyti didžiulis spindintis objektas. Priėjome arčiau, matome – didžiausias kosmoso laivas! Netoliese jo kažkokios keistos būtybės. Arčiau prislinkusios, pamatėme, kad jos labai panašios į mus – žmones. Vaikščiojo ant dviejų kojų, turėjo rankas ir galvą, kuri buvo tikrai nemaža – net tris kartus didesnė nei mūsų. Dar jie buvo keisti ir dėl to, kad buvo visiškai žali.

Nusprendėme juos pasekti. Mums smalsiai stebint, keistosios būtybės dažnai sustodavo, kad surinktų kelias šakeles ar akmenėlius nuo kelio.

Po kiek laiko jie grįžo atgal į kosminį laivą, kuris buvo netoli jų, kai pirmą kartą pamatėme keistuolius. Mes nusprendėme lipti kartu. Įlipusios pamatėme visiškai kito amžiaus pasaulį! Greitai paskaičiavome, kad esame kokiam 30 amžiuje. Viskas buvo taip modernu. Vis tik nešvaistėm laiko apžvalgomoms ir toliau laikėmės savo tikslo: sekti įtariamuosius. Jie įėjo į mažą kambarėlį ir įmetė vieną akmenėlį į tunelį, tada įsijungė kompiuteris ir jame rodė akmenį, kuris buvo įmestas.

- Ant šio akmens mums reikia užrašyti dviejų žinomų Lietuvos žmonių vardus, tiesa?- paklausė didžiagalvis su akies raiščiu.

- Taip, tik nežina, nuo kurio pradėti, yra daugybė žinomų žmonių šioje planetoje. Tokių kaip: Jonas Basanavičius, Vincas Kudirka...

- O! – pertraukė jį kitas žalias keistuolis. – Gal parašykime apie Darių ir Girėną? Šie du vyrai yra perskridę netgi visą Atlanto vandenyną!

- Nebloga mintis.

Jie truputėlį pamastė ir ant mažo akmenėlio užrašė – Darius ir Girėnas. Mudvi su Vilte taip įdėmiai žiūrėjome, kad net nepamatėme šalia mūsų mažos pelytės. Pasirodo, mano draugė paniškai bijojo pelių. Vos tik pamačiusi pilkakailę, ėmė cypiti ir lakstyti po visą laboratoriją. Ir net nepamatė, kaip nuspaudė kažkokius svarbius mygtukus, kuriais buvo rašoma ant akmens.

Nepažįstamieji ne juokais supyko ir šiek tiek nustebo mus pamatę. Vienas iš jų greitai atidarė kosminio laivo langą ir išspyrė mus lauk – tiesiai į atvirą kosmosą.

Mes kritome žemyn iš padangių, nusileidome lengvai ir minkštai – tiesiai ant minkštos žolės, ant kurios buvome susėdusios prieš kelias valandas.

- Na, ir patirtis atvirame kosmose, o dar ir 30 amžiuje. Tiesa, Vilte?

- Tai jau tikrai, tokio nuotykiu niekada neužmiršiu. O smagiausia buvo skristi atvirame kosmose. Juk mes nuspaudėme tuos mygtukus tyčia, - ėmėme kikenti, - juk dėl to netrukus iš dangaus turi nukristi tas didysis akmuo.

- Tai per tą laiką, kol jis nusileis, gal sugalvokime jam pavadinimą?

- Puiki mintis!- sušuko Viltė.

- Gal tiktų Puntukas? Nes tie keistieji žmogeliai mus išpurtė iš savo laivo,- pasamprotavau aš.

- O gal galima, kad būtų Puntukas? Nes mano katinėlio vardas prasideda N raide.

- Na gerai. Tebūnie Puntukas!

Ir tuo metu į žemę driokstelėjo Puntukas! Visi Anykščiai netgi sudrebėjo. Man buvo labai keista, kad neliko jokios didelės duobės po įkritimo, bet tai jau nebesvarbu.

Štai tokia yra tikroji Puntuko atsiradimo istorija o, ta, kurią žino visa Lietuva, yra ir visą laiką bus tik pasaka.